

KHÔNG MUỐN ĐIỀN VÀO CHỖ TRỐNG

PHẠM NGŨ YÊN

Anh mua ly cà phê đen và trả tiền không chờ tiền thối từ cô gái thu ngân. Trong khi chờ pha chế anh tìm quanh quất một chỗ ngồi. Thành phố biển buổi sáng chưa kịp mặt trời nhưng quán đã đầy người. Đúng là dân Việt Nam rất hời hợt và ngồi quán xá bất kể mọi thời gian, mọi thời tiết. Anh cố tình tìm một chỗ vừa ngồi uống vừa có chỗ cắm điện cho cái laptop đem theo. Bên ngoài có nhiều chỗ còn trống, nhưng lại không có chỗ để cắm điện. Anh đứng tựa lưng vào tường, gần lối ra vào restroom cầm ly cà phê trong tay và chờ đợi. Không gian êm ả đến nỗi anh nghe rõ tiếng nhạc từ một chiếc loa bắt dính trên trần, vọng xuống. Quán cà

phê Starbuck ở Việt Nam cũng trình bày giống như ở Mỹ nhưng nhân viên phục vụ làm việc hơi có vẻ tùy hứng. Và khách hàng cũng chưa quen với việc xếp hàng- hay có xếp hàng cũng chưa được nghiêm chỉnh vì trong lúc đợi đến lượt mình, họ cũng rời chỗ đứng đến trước quầy thức ăn tìm kiếm một món nào đó và nói năng không cần nề nén những âm vọng.

Hôm nay là ngày thứ 4 anh về Việt Nam. Và là ngày thứ nhì anh ở Vũng Tàu. Đứa cháu gái của anh có ý muốn anh về dự đám cưới của nó. Nó nũng nịu trên phone, lúc gọi qua: “Lâu quá, cậu không có dịp về ăn đám cưới của một đứa cháu nào hết. Lần này về với con đi cậu...”

Và anh đã cảm lòng không được nên nói với “mùa xuân” của anh là anh phải về VN, vì dù sao cũng là tình máu mủ. Vé máy bay mua trong dịp On Sale nhưng hãng hàng không bắt buộc anh phải đi và về trong vòng hai tuần. Với anh, bao lâu cũng được, nhưng với Mạc Lan, những ngày cuối năm Dương Lịch và cận Tết Việt Nam là những ngày tiệm nail của nàng bận bịu nhất.

Anh vừa mới chia tay cùng Mạc Lan để ra phi trường một mình, gió thảng chập thối vu vơ trên đôi mắt buồn hiu của nàng. “Qua đó đừng đi lang thang nhiều nhen. Có gì anh chết với em...” Nàng dặn.

Anh nói, với tấm lòng không biết nên vui hay buồn và có bao nhiêu phần trăm xác tín:

- Anh biết mà. Hãy tin ở anh....

Làm sao để dỗ dành một người yêu mình đừng dậy bão trong lòng khi phải rời xa một thói quen hay quay lưng lại một cảm giác thân thuộc. Giống như bắt một đứa bé phải tháo bỏ đôi giày ra khỏi chân để đi chân không ra đường. Mạc Lan hôn anh vội vàng và nổ máy xe. Con mắt lóng lánh đằng sau kiếng xe có khả năng làm bung rạc những rào chắn hai bên lối ra cổng phi trường. Chiếc xe bỏ lại sau lưng những bùm khói tức tưởi. Buổi chiều tàn rồi mà ngày vẫn còn thao thức.

Khi anh nhìn lui, thì người đàn bà từ trong rest room đi ra. Có điều gì đó khiến anh sững sốt. Những chiếc ru băng màu xanh đỏ và các trái cầu lấp lánh từ một mùa lễ vẫn còn treo dọc tường. Giống như những dòng lệ ngại ngần lăn xa. Nhưng nụ cười của nàng đầy sức sống và cũng lấp lánh không kém.

Thời tiết se lạnh và ngუმ cả phê làm ấm cả một tháng giêng. Chiếc khăn choàng nơi cổ người đàn bà mỏng và nhẹ tênh đến nỗi nó rơi xuống khi đi ngang qua chỗ anh đứng mà nàng không hay. Anh cúi xuống nhặt lên, và nói, gần như đủ cho một mình nàng nghe:

- Chiếc khăn của cô vừa đánh rơi...

Mùi nước hoa Friday Night vừa bay lên rồi chạy trốn dưới những bàn ghế yên ả. Nàng quay lại. Nụ cười làm giãn ra một góc đời vốn đang rất vội vàng và chật hẹp ngoài kia. Ly cà phê của anh để chừng đã nguội.

- Rất cảm ơn và nếu ông không tìm thấy chỗ trống, có thể đến ngồi ở bàn tôi. Nàng ngược mắt nhìn về phía hàng rào phân chia giữa thềm và quán. Một cây bàng già nua chưa kịp có lá xanh. Có vài chậu kiểng đang nở một loại hoa gì đó, không rõ. Mặc cho thời tiết giá lạnh, hoa vẫn bình thản vươn mình. Xa hơn nữa biển đang xanh thẫm màu nổi nhớ. Nơi cuối đường chân trời, là dáng nằm của núi.
- Cô có phiền nếu tôi ngồi chung? Tôi sẽ ngồi rất lâu vì không có việc gì làm sáng nay.
- Tôi ngồi một mình.

Anh kéo chiếc túi có đựng laptop và cầm ly cà phê tới chỗ nàng. Trên bàn chưa có biểu hiệu gì là nàng đã uống một thức gì đó. Chỉ có một tờ tạp chí hình như để giữ chỗ ngồi.

- Cô uống gì chưa?
- Tôi sẽ uống sau một tiếng đồng hồ nữa.
- Sao vậy?
- Tôi chờ một người bạn. Nhưng biết rằng anh ấy không đến. Hoặc không bao giờ đến... Nhưng có đến hay không, tôi vẫn ngồi tại đây, mỗi buổi sáng, suốt trong tháng này, ngoại trừ ngày chủ nhật.

Người đàn bà nói một hơi. Những lời nói óng chuốt và nhẹ hơn tiếng gió. Và anh nhận ra từ những âm vực đó là nỗi buồn té vào nhau sóng soài. Người ta nói chỉ cần nhìn vào mắt một người là biết người đó đang vui hay buồn, đang hạnh phúc hay bất hạnh. Mọi điều trong đời có thể phũ phàng, hay đổi thay, nhưng những gì lưu lại trong đôi mắt sẽ vĩnh viễn nằm lại. Người đàn bà cho tới giây phút này, vẫn gieo trong lòng anh sự nghi hoặc, nhưng chắc chắn cũng làm anh muốn khám phá. Nhiều khi trước một nhan sắc, chúng ta hoặc để lòng lặng yên, hay buộc lòng phải đặt dấu hỏi. Đằng sau sự nồng ấm trái tim có vết thương nào đang rất bỏng???

- Như vậy thì tôi lại càng không nên ngồi lâu ở đây...
- Không sao. Chắc chắn là anh ấy không đến. Có nhiều phần trăm là... tôi sẽ uống cà phê một mình...

Và dường như thấy anh ngạc nhiên, nàng từ tốn tiếp:

- Tôi mới vừa nhận một thùng quà từ bên Canada gửi về. Và nếu tôi không chủ quan, thì thùng quà đó thay cho lời chào tạm biệt, rằng mùa xuân này anh ấy không về Vũng Tàu.

Đột nhiên nàng hóm hỉnh: "Giống như... của đi thay người vậy mà..." Hai năm trước anh ấy đều có về và đem quà cho tôi. Quán này là chỗ hẹn.

- Nhưng đó chỉ là dự đoán? Anh ngắt lời nàng.
- Chính vì dự đoán nên tôi vẫn ngồi tại đây mỗi ngày, mua một cái gì nhâm nhi đồng thời mua luôn hi vọng.
- Tôi thành tâm hi vọng cùng với cô, rằng... "của sẽ đến trước và người sẽ đến sau"...

- Tình yêu giống như mây trời. Nó đến rồi đi, không ai níu kéo được. Hân hạnh được làm quen với ông. Một ngày rất trong trẻo...
- Nhưng còn tại sao ngoại trừ ngày chủ nhật...?
- Ngày đó tôi phải đi chùa...

Bây giờ anh nhìn kỹ nàng. Trước mặt anh người phụ nữ khoảng ngoài 40, nhưng chắc còn lâu mới đến 50. Mái tóc ôm sát hai bên thái dương và được cột túm lại bằng một giây vải màu hồng. Một cái nón che chỉ có vành phía trước thu gọn đuôi tóc phía sau thành một cái đuôi sóc nhỏ. Khi nói chuyện, đuôi sóc cũng chuyển động theo. Những người như vậy rất can đảm trong tình yêu và tình đời cũng tự tin không kém.

Biết đâu nàng đang có một tình yêu vừa nứt nẻ men say. Hay một trái tim đang vỡ òa màu trắng úa?

Khi người ta qua cái tuổi 40, sẽ không có một tình yêu chập chờn như một cánh bướm và sẽ bay hẳn ra ngoài những mơ mộng. Và tuổi này, người đàn bà rất sợ ngồi một mình.

- Ông có việc gì bạn phải làm cứ làm nhe. Nàng nói.
- Thật sự tôi chỉ dùng laptop để đọc tin tức và viết một chút gì đó. Nhưng sáng nay tôi thấy không cần thiết. Được biết cô trong hoàn cảnh này cũng là một tin tức tốt.
- Ông ở đâu nước ngoài?
- Sao cô nói vậy?
- Thấy dáng điệu của ông. Và cách xử dụng thì giờ của ông... Nó không giống như người địa phương.
- Tôi ở Mỹ. Về để ăn đám cưới của con cháu ở Vũng Tàu.
- Thích thật. Bao lâu rồi ông mới về lại?
- Lần đầu tiên, và cũng lần đầu tiên không có vợ tôi bên cạnh. Một loại Việt kiều hồi hộp. Anh nói thêm.
- Vợ ông cũng can đảm đấy chứ? Vì để ông về Việt Nam một mình.
- Cũng không phải can đảm vì không có sự chọn lựa. Cô ấy phải đi làm.
- Đã đến lúc tôi phải đi mua thức uống...
- Tôi có thể mua cho cô được không? Tôi cũng muốn refill phần của mình.
- Nếu ông thấy không biết làm sao để xài cho hết tiền của mình thì tùy ông. Nhưng xin được cảm ơn trước.
- Tôi chỉ muốn đền bù lại chuyện cô cho tôi một chiếc bàn sáng nay. Chớ không phải định điền vào chỗ trống...
- Tôi cũng đâu muốn điền vào chỗ trống của ai.
- Cô uống gì?
- Một cái cappuccino đi. Tôi không quen uống cà phê đen. Nàng nói. Vừa mất ngủ vừa đắng. Đắng một lần thôi cũng đủ rồi.

Anh rời chỗ ngồi đến mua thức uống cho nàng và đồng thời refill ly cà phê của anh (cà phê ở VN mang tiếng refill mà vẫn phải trả tiền như một ly mới, không giống như ở Mỹ).

Con đường trước quán sáng dần và xe cộ đã nhiều hơn lúc anh mới vào. Vũng Tàu cũng là một thành phố đang bùng nổ dân số giống như Sài Gòn. Sau mấy chục năm nhà cửa mọc lên với tốc độ chóng mặt trong khi đất đai thì vẫn y nguyên, không tăng trưởng hay phình ra. Và khách bộ hành cảm giác mình nhỏ lại khi đi trên đó mỗi ngày. Mùa này người ta đi ra đường nhiều hơn. Vừa để ngắm đường phố, vừa để khoe quần áo.

Chỉ có biển là vẫn còn hình dáng cũ. Đã có thời anh đứng trước biển nghe tiếng mưa che lấp một thân phận. Đi qua một giáo đường có tiếng chuông ngân ngày chủ nhật. Ngôi trường cũ được xây thêm nhiều tầng và sân trường vắng dần những cỗ thụ. Những phố núi ồn ào và nghe lòng tự huyễn hoặc mình. Ngày đó anh thơ dại biết bao. Ngày đó nắng cũng xanh và bầu trời vơi vợi cũng xanh. Vài cụm mây hững hờ giống như ký ức của những cô gái chửa vào đời. Bây giờ mọi sự đã đổi khác và có thêm những điều không làm sao hiểu nổi.

Tháng giêng có mùi hương cốm của Hà Nội và mùi bánh đậu xanh. Mùi của hôn lễ và tiệc cưới nồng nàn đậu xuống các quầy bánh. Và để yêu một mùi hương như vậy, người dân Vũng Tàu phải chờ một thời gian dài bao nhiêu năm? Rồi tháng giêng nắm tay tháng hai trôi ra biển. Những ghé ngồi ẩm ướt mưa xuân. Nơi có những người trẻ đang sống nồng nhiệt hết mình và người già thì đang còn cào nhớ về quá khứ. Đêm đêm, ngọn hải đăng từ đỉnh núi Nhỏ quét ánh sáng xuống màu biển khuya như những đò xe đi qua một luân hồi tiền kiếp.

Anh đặt ly cappuccino trước mặt nàng.

- Hôm nay là thứ bảy. Nàng nói.

- Có nghĩa là ngày mai tôi không gặp cô? Và ngay cả một cái tên tôi cũng không biết?

- Coi như vậy đi. Người đàn bà nói. Nếu ngày nào gặp lại, mình sẽ biết thêm về nhau.

Nàng uống ly nước của nàng như uống một tình đầu ái ngại. Đôi môi cong như một vầng trăng khuyết và mắt lúng liếng nhìn lên bức tranh nơi tường. Bức tranh vẽ một mùa thu và một góc đường Hà Nội của họa sĩ Bùi Xuân Phái. Những lúc như vậy, anh nhủ lòng mình là đừng nên nói và hãy lặng yên nhìn nàng. Đó là buổi sáng rất ấm áp nếu cánh cửa phòng không mở ra đóng vào. Vì như vậy gió có cơ hội len lỏi đến tận bàn của hai người. Chiếc khăn choàng nằm yên nơi cổ, không còn rung động, nhưng trái tim anh tựa mình rung động.

Sau đó nàng đi. Anh ngồi lại và nhìn đăm đăm vào laptop.

Anh nhớ thấy nàng có mang hai vòng nhẫn trên cùng một ngón tay!

Trong một thoáng anh thấy nàng quay trở lại...

Chỗ ngồi cũng tê cứng và anh ngồi lặng yên dò xét.

- Tôi vừa chợt nhớ ra là quên nói với ông một điều. Tôi vừa được tin nhắn lúc nãy, lúc ông đi mua dùm tôi ly nước. Là chắc sẽ không có những buổi sáng giống như hôm nay...

... Vì anh ấy thông báo sẽ không về Việt Nam một thời gian lâu... Và như vậy thì tôi không còn lý do để chờ đợi. Tạm biệt một chỗ ngồi trong trẻo.

Cảm giác thật khó tả khi anh nhìn vào đôi mắt nàng. Nó đang cao ngạo tàn phai hay nở bùng tuyệt vọng? Và chưa bao giờ anh cảm giác được khao khát đi bên sự cô độc của người khác. Rồi nàng thực sự bước đi... Chẳng biết đôi chân sẽ dừng lại nơi đâu trên đường dài rồi mới chịu mỏi? Để đếm bao nhiêu sỏi đá, bao nhiêu người qua đời nhau, xa lạ?

Mọi thăm kịch đều khởi đầu giống nhau và kết thúc khác nhau. Anh nhớ dáng vẻ nàng khi quay lưng lại anh. Với đám đông và những hào nhoáng mùa xuân trong khi đôi mắt nàng chỉ dành cho nỗi buồn trú ngụ. Đúng ra là nàng đang cố quay lưng lại với một tình yêu có bối cảnh là Canada.

Tự dưng anh nhớ đến thành phố Austin của anh. Chỗ của Mạc Lan bây giờ đang là đêm. Chắc nàng đang thức xem Facebook bằng chiếc Ipad trên giường chờ đợi một giấc ngủ? Anh chỉ mới xa nàng mới 4 ngày, nhưng khó khăn khi truy cập vào Internet nơi đây khiến anh có cảm giác xa nàng lâu lắm. Và thời tiết đang bên đó trong tuần là dưới 20 độ F. Không khí ngoài đường đặc sệt và cảnh vật được vẽ và lau bằng một màu xám. Mùa này những ngọn đèn vàng cũng trở nên đặc biệt. Tin nhắn từ Mạc Lan, dưới những ngọn đèn như vậy: “Nếu giấc mơ là cách duy nhất để có thể ở bên anh, thì em chắc không muốn thức dậy làm gì...” Lần đầu tiên anh thấy nàng viết dài vì Mạc Lan không quen xử dụng bàn phím trên Ipad. Có một vài chữ lộn xộn, và chấm dứt bằng câu: “Gửi về bên đó, chiếc hôn của em. Em ngủ đây...”

Anh nói với đứa cháu là hãy để dành cho anh một chỗ trống trong tiệc cưới. Anh nói vậy thôi, nhưng chắc nó không cần phải để dành vì anh sẽ đến kịp.

Đó là ngày thứ 6 anh về Việt Nam.

Mấy ngày rồi, anh ngồi ở quán cũ. Chiều nay có mưa miên man và vẫn là chỗ ngồi trước. Không có chiếc Laptop trước mặt và không biết tại sao anh vẫn không muốn rời bỏ một nơi chốn từng gây cho anh một cảm xúc. Dù mơ hồ. Có tiếng gió, nhưng rất khẽ. Có những dáng người mờ nhạt bên ngoài và con đường cũng mơ hồ không kém. Hình như bao giờ cũng vậy, mưa luôn làm cho lòng người ta chùng xuống và tiếc nuối. Lâu rồi, anh không có cơ hội để đầu trần đi dưới một cơn mưa. Cũng không có dịp chạm đến biển của anh thời nhỏ dại. Để nghe những cơn sóng xô vào nhau cùng những giấc mơ quen thuộc hồi sinh.

Người đàn bà đó đứng trước bàn anh. Đầu tiên là anh thấy nàng bước qua ngạch cửa làm bằng những mảnh gỗ đánh vec-ni. Chiếc áo mưa trong suốt trùm đầu đang nhỏ những giọt nước hồi hải. Hôm nay nàng không mang khăn choàng chắc sợ ướt, hay sợ bị đánh rơi. Chiếc cổ cao và tia nhìn mòng mị. Nàng không dấu những kinh ngạc:

- Mình lại gặp nhau nữa rồi. Giọng nàng nóng bỏng trong khi giá lạnh tràn ngập. Nàng nhìn quanh quất: “Hôm nay muốn được ông dành cho một chỗ ngồi”.
- Tưởng cô không bao giờ trở lại nơi này nữa chứ?
- Lúc đầu cứ tưởng vậy. Nhưng quên một điều gì đó, thấy khó quá.
- Và một ly cappuccino nữa?
- Không, cà phê phin đen đá...

-???

- Tôi muốn cảm giác những giọt đắng nó rơi chậm chậm xuống cuộc đời mình.
- Cuộc đời này ngắn ngủi mà... Có bao lâu đâu để mãi buồn cho một thứ đã mất đi. Anh góp lời.
- Biết vậy, nhưng tôi đã phải chờ hai năm cho một ly cà phê đen đặc.
- Không chừng uống xong rồi mới nhận ra nó không ngon như mình tưởng...
Tháng giêng có chút buồn đâu đó. Nàng không nói gì một lúc lâu.
- Tôi chọc cô giận rồi?
- Không sao. Tôi vui miệng. Tôi chỉ quẩn quanh một chút rồi trở về vị trí của mình.
- Vị trí của cô là ở đâu?
- Tôi chưa nhìn ra. Nhưng từng có những vị trí là những cơ hội bị bỏ lỡ...
- Trên đời này không có gì là muộn cả...
- Ngay cả cái tên mà tôi và ông đều chưa kịp nói ra? Không phải muộn là gì?
- Tôi tên Sonny. Anh nói. Giống hãng điện tử nổi tiếng của Nhật đó.
- Còn tôi Hồng Hà. Con sông đẹp nhất Hà Nội đó...
- Thảo nào...
- Sao?
- Không có gì. Chỉ muốn khen con người mang cái tên đó.
- Tôi đâu có đẹp như sông Hồng. Nhưng chắc già và dữ thì giống...

Những luồng xe đi về phía cuối đường. Một đám đông hình như tụ tập trước một quầy bán vé coi phim hay một trò chơi điện tử nào đó. Chút nắng heo hút của ngày cũng trốn biệt sau những nhà cao tầng. Những cây bàng cũng vẫn vương, run rẩy. Vài đám mây gầy gượng cõng mặt trời trên lưng. Không ai muốn làm một đám mây bay ngang cuộc đời của người khác? Nhưng khi hai người ngồi sát bên nhau mà không nói gì, có nghĩa là mùa xuân đang quá lạnh.

- Hôm nay đủ rồi, tôi về đây.
- Đủ rồi? Anh hoài nghi. Có thể còn thiếu.
- ???
- Thiếu một người ngồi trong bàn cưới của đứa cháu tôi, ngày mốt...
- Ông giàu tưởng tượng. Nàng cười "Nhưng ngày mốt là chủ nhật? Ông quên tôi bận rồi ư?"
- Chỉ một ngày đó thôi mà. Tôi không biết là từ bao giờ, tôi không quen ngồi một mình...
- Có phải chúng ta đã nói là không muốn điền vào chỗ trống của người khác ư?... Nàng đứng lên. Bàn ghế bành khuâng một lời mưa cũ rích.

Nàng có gọi phone cho anh (từ sau buổi tối ngồi cùng anh ở tiệc cưới).

Và sau đó là những niềm vui không cần thấp vì tự nó tỏa sáng. Đàn bà trước mắt người đàn ông họ luôn là một ẩn số. Hồng Hà cũng vậy. Anh vừa bỏ một cảnh biển và một cảnh đời của mình cùng với đứa cháu gái, với gia đình và những ngày chớm xuân ở Vũng Tàu để lên Đà Lạt. Dĩ nhiên là có Hồng Hà bên cạnh.

Đà Lạt cũng đang mưa. Nhưng ít thôi.

“Em cứ tưởng mình có thể làm cho người ta khóc, nhưng ngược lại.” Buổi chiều mà Hồng Hà ngã vào vai anh, nàng nói như vậy.

Đó là ngày mùng 3 Tết. Và là ngày thứ 10 anh về Việt Nam. Mùng 7 tết anh phải đi rồi. Từ căn phòng của khách sạn nhìn xuống một vườn hoa mới vừa khánh thành sau mùa Noel, nụ hoa vẫn còn óng ả màu chiều. Những cây thông vườn mình hát những điệp khúc muôn đời và đâu đây có tiếng rền rĩ của chiếc phi cơ vừa vụt qua. Không có tiếng pháo Tết vì nhà nước không cho đốt. Những áo len và khăn choàng cổ thong thả bước đi dưới một bờ đường xanh màu quen thuộc của cỏ.

- Khóc cũng là dấu hiệu bày tỏ cảm xúc. Anh nói.

- Đàn ông không có khả năng bày tỏ cảm xúc bằng phụ nữ. Đàn ông chỉ biểu lộ cảm xúc mình trước những thứ khác, trước những cái xe, những phim ảnh, những tin tức trên TV... Những thứ gì không có khả năng đáp ứng lại. Chỉ có phụ nữ mới có. Và trong mối quan hệ người phụ nữ có trách nhiệm chỉ dẫn cho người đàn ông tiếp cận với cảm xúc của mình...

- Bởi vậy nên môi và da thịt cô có mùi thơm lạ ghê... Mình làm bạn nhau nhe?

- Hãy coi như vậy. Hãy làm bạn mà đừng làm tình nhân. Đôi mắt nàng nhắm không muốn nhìn mặt anh. “Đừng bao giờ nghĩ cái gì đó là của mình, thì chắc chắn nó sẽ là của mình”.

Lẽ nào nàng không nhận ra một góc lòng lạc lõng của một người đàn ông khi cố rượt theo một dấu chân mưa bên ngoài? Những cơn gió đang ruổi dong trong khi đời thì lặng lẽ...

Hôm nay là ngày cuối cùng anh phải rời Việt Nam. Ngồi ở phi trường anh nhớ nhiều thứ. Hồng Hà mắt nhắm sau buổi chiều và sau đêm ở Đà Lạt. Những tiếng chân mưa vụt ngã làm chật một ngăn buồn và bây giờ gió rét đang sưởi lòng anh bằng nỗi nhớ.

Khi không còn yêu nhau, những bờ môi cong sẽ dẫn đo một nụ hôn đậu xuống. Và cũng như mây trời, tình yêu cũng lang thang giữa cuộc đời. Anh nghĩ vậy và kéo chiếc laptop đứng lên, khi nghe tin hành khách có tên trong chuyến bay về Mỹ chuẩn bị ra nơi kiểm vé. Tin nhắn cũng vừa báo hiệu bằng một tiếng bíp vang trong điện thoại. Trên màn hình hiện lên chữ H.H và một vùng biển xanh đến là xanh.

“Anh Sonny ơi,

Anh đang ngồi ở phi trường hay ở đâu?

Có một good news và một bad news cho anh nè. Bad news là cho em được nói lời xin lỗi và tạm biệt. Còn good news là em cương quyết cắt đứt tình yêu với anh vì em không nỡ coi anh là con cá dính vào lưới câu của tụi em. Ngày em gặp anh ở quán cà phê không phải là ngẫu nhiên như anh tưởng mà bởi anh nằm trong danh sách của đám thợ câu Sài Gòn. Anh có bao giờ nghe nói về chuyện này chưa?

Nhưng dù nghe hay không nghe, em cũng muốn nói với anh là cuộc đời không có gì tình cờ hết. Em không muốn là một kẻ luôn điền vào chỗ trống của người khác. Em cũng không phải là người đàn bà mà theo anh nghĩ là phải đợi mãi đến 2 năm mới uống một ly cà phê đen đắng. Cám ơn anh đã cho em một chút hạnh phúc. Nếu nói là em có yêu anh thì cũng đúng phần nào, vì có yêu anh nên mới đi ra ngoài nguyên tắc của “nhóm em” để bông tha anh. Từ buổi sáng ở quán cà phê Starbuck Vũng Tàu, từ một mùa xuân đầm đìa tiếng sóng, em đã bị triệu đến tòa án lương tâm vì đã bước vào cuộc đời anh, dấn lên ước mơ của anh và định đánh cắp trái tim của anh. Em đã thả lỏng mình và lảng lơ một chút với anh vài ngày. Chúng ta đã là những cơn sóng xa lạ từ đâu không biết, mà cuốn hút vào nhau. Rồi lặn xa giữa đại dương như chưa từng gặp gỡ...

Ai đó nói rằng tình cảm giống như những viên đá trong ly cà phê. Nhanh chậm gì rồi cũng tan hết một lần. Và kết quả cuối cùng mới là điều quan trọng.

Chấm hết ở đây nhe và trả anh về lại với người vợ của anh... Hôn anh. H.H

Ps: Và nhắn lại với cô ấy là đừng bao giờ để chồng về VN một mình...Hi...hi...”

Anh cầm hộ chiếu trong tay. Suýt chút nữa anh có ý định tự mình làm hoãn một chuyến bay vì một lý do yêu thương khờ khạo. Có những điều đúng sai mà con tim không từng hiểu thấu. Cho nên suốt đời người ta cứ chạy đuổi theo những tình yêu không có thật bao giờ...

Phạm Ngũ Yên